Атомник України

№21 (703) 22 травня 2014 року

Заснована 1 грудня 2000 року

ГАЗЕТА ПРОФЕСІЙНОЇ СПІЛКИ ПРАЦІВНИКІВ АТОМНОЇ ЕНЕРГЕТИКИ ТА ПРОМИСЛОВОСТІ УКРАЇНИ

ПРОФСПІЛКОВИЙ ЛІДЕР: ДІЯТИ В ІНТЕРЕСАХ ЛЮДЕЙ

ДОВЕРИЕ ТРУДОВОГО КОЛЛЕКТИВА – САМАЯ БОЛЬШАЯ ЦЕННОСТЬ

Помещение цехового комитета энергоремонтного подразделения Запорожской АЭС пустым бывает разве что в ночное время. Утром в 6:00 председатель профсоюзного цехового комитета Сергей Щербак уже на рабочем месте для того, чтобы ночная смена имела возможность решить какие-то свои вопросы. На протяжении всего дня люди идут сюда с самыми разными проблемами: необходимо поправить здоровье, требуется материальная помощь или посодействовать в разрешении какого-то конфликта. Непросто найти возможность помочь всем и в каждом случае, но 35-летний опыт профсоюзной работы выручает.

«Как только я поступил в Днепродзержинский энергетический техникум, меня уже на первом курсе избрали профгрупоргом, — вспоминает Сергей Владимирович. — С тех пор так и повелось: где бы ни работал, везде занимался профсоюзной работой. На станции я с 1990 года, в 1993-м впервые был избран в состав цехового комитета, а с 2003-го (с некоторым перерывом) — председатель цехкома. Для меня самая большая ценность — это доверие трудового коллектива. Сегодня он насчитывает более двух тысяч человек. Лично для меня показательно и то, что при выделении отдела планирования проведения ремонтов в отдельное подразделение весь состав отдела пожелал остаться в нашей цеховой профсоюзной организации. Я высоко ценю это доверие».

На сегодняшний день один из самых важных вопросов в работе цехового профсоюзного комитета — коллективный договор. В подразделении недавно прошли профсоюзная конференция и конференция трудового коллектива. Исходя из единого мнения, сейчас необходимо пролонгировать предыдущий коллективный договор на 2014 —2015 годы, сохранив социальные достижения.

Впереди лето, а значит, период оздоровления работников и членов их семей, организация детского отдыха. С недавних пор в коллективе стало традицией весной выезжать на территорию детского оздоровительного лагеря «Юность» в Кирилловку. Многочисленный трудовой десант ЭРП приводит в порядок корпуса, территорию, пляж…

К достижениям цехкома можно причислить и оздоровление взрослых. Идет работа над тем, чтобы увеличить денежные средства, расходуемые на путевки «выходного дня». Это особенно важно для семей, имеющих небольшой достаток. Туристическая база «Колос», расположенная на побережье Азовского моря, только в прошлом году приняла 390 человек. В свою очередь руководители участков даже в напряженный период ремонтной кампании поочередно отпускают работников вместе с их семьями.

Сейчас цехком готовится к конкурсу производственных помещений. Уже принято более 15 заявок, а сам конкурс пройдет осенью.

Вызывает уважение и еще один факт. В свое время цехком принял справедливое и мудрое решение помогать не только членам профсоюза, если возникнет такая необходимость.

Подразделение гордится своими активными спортсменами и их достижениями… В этом году среди новичков в коллективе появились восемь молодых людей, занимающихся разными видами спорта. Для заядлых рыбаков провели конкурс зимней рыбалки.

Говоря о благотворительности, можно сказать, что она распространяется на самые разные направления. Под коллективной опекой подразделения находятся семь ветеранов Великой Отечественной войны, Молочанский детский дом и дом престарелых в Ушкалке. Совместно с отделом ядерной безопасности подразделение оказывает помощь еще одному детскому дому в Запорожской области. Не остаются без внимания пенсионеры ЭРП и люди, ушедшие на пенсию по инвалидности. Цехком в каждом конкретном случае старается помочь своим людям, чьи дети нуждаются в лечении. Регулярная помощь в распространении марок оказывается и городской организации Красного Креста.

Подытоживая нашу встречу, могу сказать, что готовность Сергея Владимировича работать с людьми, его открытость и желание помогать всегда востребованы. Остается пожелать, чтобы этот жизненный круговорот не заканчивался.

Лариса ЮРЬЕВА

СУЧАСНІ ЦІЛІ І ЗАВДАННЯ ПРОФСПІЛКОВОЇ РОБОТИ: ПРОСВІТНИЦЬКІ СЕМІНАРИ

ШКОЛА ТРУДОВОЇ СОЛІДАРНОСТІ

Про підсумки проведення першого етапу навчального проекту «Трудова школа» розповідає заступник Голови Атомпрофспілки України Павло ПРУДНІКОВ

Проект «Трудова школа» вперше було реалізовано 2010 року у Києві. З огляду на ефективність проведеного навчання, на Пленумі ЦК Атомпрофспілки України було прийнято рішення охопити навчанням усі підприємства, що входять у зону впливу профспілки, та організувати його на постійній основі. Метою заходу було поширення інформації про шляхи підвищення ефективності профспілкової діяльності та сучасні суспільно-економічні процеси. Навчання проводили магістр соціального управління, президент спостережної ради Інституту соціального партнерства Юрій Буздуган (народний депутат Верховної Ради України другого скликання, голова парламентського Комітету з питань соціальної політики та праці) і директор Інституту соціального партнерства Олена Скоморощенко.

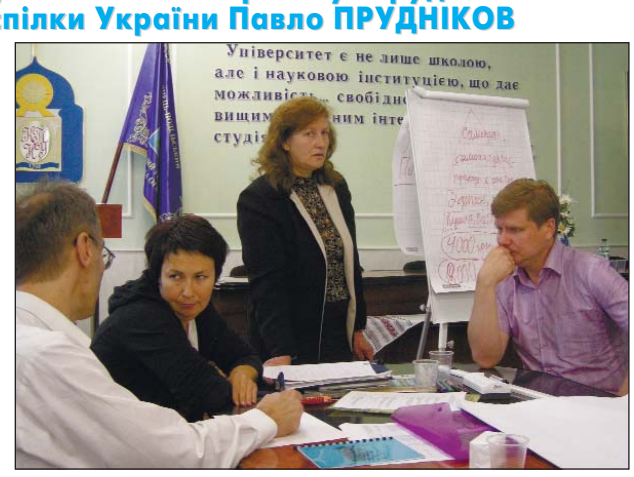

Фотофрагмент навчання голів первинних профспілкових організацій національних природних парків України за проектом «Трудова школа» у Кам'янці-Подільському у червні 2013 року

Соціальні вчені зазначали, що у нашому суспільстві мало хто знає, що за більшість наявних сьогодні прав і соціальних благ трудящі мають завдячувати профспілкам. Зокрема — це восьмигодинний робочий день, п'ятигодинний робочий тиждень, обідня перерва, трудові книжки тощо.

І сьогодні профспілки виступають як єдина солідарно-відповідальна організація, що захищає інтереси працюючих і яка за повної підтримки звичайних її співучасників спроможна істотно поліпшити ситуацію в економіці України і добробуті її людей.

Відповідно до рішення II Пленуму ЦК Атомпрофспілки від 7 лютого 2013 року була здійснена істотна робота за програмою навчання «Трудова школа». За цей період проведені дводенні семінари «Трудової школи» майже у всіх профспілкових організаціях, а саме: для профкому ДСП «Чорнобильська АЕС» — у квітні 2013 року, у травні — на Інгульській шахті та у Смоліному і Жовтих Водах для профспілкового активу Східної об'єднаної організації профспілки, у вересні — для профактиву первинної профспілкової організації ВП «Запорізька АЕС» та інших учасників виїзного семінару на базі СОК «Гілея», також у вересні — для профкомів первинних профспілкових організацій парків і заповідників у Яремчі Івано-Франківської області та для активу Організації молоді Атомпрофспілки в рамках проведення її форуму у с. Ладинка на Чернігівщині.

У листопаді 2013 року було проведено семінари для первинних профорганізацій Дніпродзержинської об'єднаної організації профспілки та молодіжної організації первинної профорганізації ВП «Хмельницька АЕС».

Протягом лютого-березня 2014 року відбулися «Трудові школи» для первинної профспілкової організації ВП «Рівненська АЕС» та Южноукраїнської об'єднаної організації профспілки. Загалом за цей період відбулося 12 «Трудових шкіл», у яких взяли участь близько 350 учасників.

(Закінчення на 2-й стор.)

СОЦІАЛЬНІ ПАРТНЕРИ ВП АЕС: ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗВИТКУ НАПРЯМІВ ФІЗКУЛЬТУРИ І СПОРТУ

Позитивные эмоции, радость побед, азарт, дружеская атмосфера

царили на соревнованиях по плаванию среди юных воспитанников спортивных школ

Нетешин — город спортивный, и местных почитателей спорта трудно удивить соревнованиями, их здесь проводится множество. Но в этот раз горожане с любопытством созерцали за многочисленными «стайками» ребятишек в ярких спортивных костюмах с медалями на груди. А красочные афиши приглашали посетить плавательный бассейн, где проводились соревнования под интригующим названием — «Юна енергетична хвиля».

Предистория этого турнира такова. Два года назад тренеры отделения плавания Хмельницкой АЭС предложили коллегам провести соревнования для самых юных воспитанников спортивных школ. Идея была принята на ура и вот новая встреча.

В наших городах-спутниках для развития плавания созданы прекрасные условия — материальная база, профессиональные тренеры, которые могут не только всех желающих научить плавать, но и воспитывают мастеров спорта, чемпионов и даже участников Олимпийских игр. Путь к большим победам всегда начинается с самого малого — с первых соревнований, первой медали и первых аплодисментов зрителей на трибунах.

Именно так пришла в большой спорт и наша «золотая рыбка», участница двух Олимпиад — Аня Дзеркаль.

Организаторы соревнований очень волновались: не сорвется ли проведение турнира? Сомневались и многие родители — отпускать так далеко детей от родного дома? Ведь в стране такое не спокойное время. Но волнения оказались напрасными.

Совсем юные спортсмены Юго-Востока (Южноукраинска и Желтых Вод) и Запада (Нетешин и Кузнецовск) и в быту, и во время соревнований показали старшим пример — спорт вне политики и наша Украина едина. Трогательно было смотреть, когда на церемонии открытия многие ребята, положа ручонку на левую сторону груди, повторяли слова нашего национального Гимна.

В этот раз на голубые дорожки нетешинского бассейна «Энергетик» вышли на старт более 120 ребят 1998 года рождение и моложе, на дистанциях 50 и 100 метров всеми способами плавания. Каждый юный спортсмен стремился победить соперника, завоевать спортивную награду или просто установить личный рекорд. Соревнования проходили в восьми возрастных группах.

Самой юной участнице соревнований Милене Саенко из Желтых Вод — шесть с половиной лет. «Я уже умею нырять и плавать всеми видами, даже дельфином. А научил меня плавать папа»,— хвасталась после заплыва довольная Милена. Надеемся, у девочки все впереди и есть с кого брать пример — папа у нее мастер спорта по плаванию, один из тренеров желтоводской команды.

А победителями у самых маленьких на обеих дистанциях стали: у девочек — Поля Зубрич из Южноукраинска, у мальчиков — Рома Шепель из Кузнецовска. Причем оба впервые выполнили норматив первого юношеского разряда.

(Окончание на 3-й стр.)

СЛОВО ПРО ЮВІЛЯРА

ДИРЕКТОР ИЗ НАРОДА

17 мая свой 70-летний юбилей отметил генеральный директор Восточного горно-обогатительного комбината (1994—2004 года), Почетный гражданин города Желтые Воды, замечательный труженик, добрый, эрудированный, душевный человек — Михаил Иванович БАБАК.

Родился Михаил Иванович в селе Совинцы Оржицкого района Полтавской области в семье сельских тружеников. В 1948 году ушел из жизни отец. Настало тяжелое послевоенное время. Будучи еще ребенком, Михаил почувствовал себя вполне взрослым человеком. Пошел учиться в школу, помогал маме работать в колхозе, осваивал тяжелую профессию механизатора, собирал с соседскими детьми колоски, пережил голод.

После окончания семилетки в 1960 году поступил в Киевский геологоразведочный техникум. В неполных 16 лет пошел на «свои хлеба», четко осознавая поставленную цель. Жил на ученическую стипендию, по возможности подрабатывал ночными погрузочно-разгрузочными работами. В 1965 году Михаил Иванович успешно окончил техникум и получил направление на работу в Криворожскую геофизическую экспедицию техником-геофизиком. После службы в Советской армии с 1965 по 1968 год продолжил работу в геофизической экспедиции в качестве старшего техника-геофизика.

В 1970 году был направлен оператором-наблюдателем в ГРП-2 ВостГОКа. Благодаря настойчивости, целеустремленности, используя при этом высокий умственный потенциал, которым его одарила матушка-природа, Михаил Иванович ступенька за ступенькой поднимался по служебной лестнице, рос как интеллектуал, параллельно учился в институте, решал семейные и бытовые вопросы.

Не просто личная мотивация, а гордость и огромное желание быть лучше превращают прозаичную жизнь в яркую общественную деятельность во благо людей, с которыми решаются производственные и социальные задачи. И если соблюдать чувство меры во всем, напрочь отречься от гордыни, то взамен получишь уважение и доверие коллег и друзей. А справедливость дорого стоит. Старание, исполнительность и талант не могли остаться незамеченными. Подтверждением служит факт, что в 1980 году в управлении комбината первым самым молодым начальником отдела стал Михаил Иванович. Было ему 36 лет, а в то время все отделы возглавлялись почтенными, умудренными производственным опытом специалистами. Работа спорилась в руках Михаила Бабака легко, непринужденно, без эксцессов. Понятно, ведь хорошо руководит только тот, кто умеет подчиняться. И даже когда он поднялся на уровень генерального директора комбината, а социально-политическая обстановка в стране накалилась, рядом с ним по-прежнему легко дышалось и комфортно работалось. Хотя этот период страшно вспомнить: отсутствие заработной платы, падение идеологической нравственности общества, вместо денег — бумажные купоны. Как от чумы вымирали производственные предприятия (завод «Электрон», радиозавод, ЖУС и т.д.), а затем «приватизация» и прочие невзгоды. И даже, если нам что-то неведомо, то уж одно мы знаем точно — во многом благодаря именно Бабаку М.И. сумел устоять в те годы ВостГОК. В течение 34 лет Михаил Иванович отдавал свои силы комбинату, городу, в котором жил, и его людям. Это один из директоров комбината, с которым связана новейшая история становления ВостГОКа в условиях независимого украинского государства.

Михаил Бабак был непосредственным участником принятия решения правительства Украины о создании ядерно-топливного цикла и Программы добычи и выпуска природного урана ВостГОКом. Мы помним, сколько усилий пришлось ему приложить, чтобы была принята государственная Программа радиационной и социальной защиты населения г. Желтые Воды. Желтоводцы знают Михаила Ивановича Бабака как заботливого депутата городского и областного советов. При его активном участии пришлось поддерживать жизнедеятельность городов Желтые Воды, Кировограда и решать вопросы газоснабжения поселка Смолино, технического перевооружения горного производства комбината, сохранения рабочих кадров, повышения экономической целесообразности труда, он постоянно был в поиске рынков сбыта продукции комбината.

Постоянные командировки, встречи с министрами... Все 10 лет своего директорства Михаил Иванович работал на износ. Это создало ему образ «красного директора» из народа.

Мы, ветераны комбината, особенно те, кто работал под его непосредственным руководством, всегда Бабака М.И. вспоминаем как уважительного, толерантного, интеллигентного, душевного человека. О его прекрасных человеческих качествах можно говорить много.

От всего сердца желаем Вам, Михаил Иванович, крепкого здоровья, семейного благополучия, творческого долголетия и много-много всякого добра. Вы это заслужили. Мы всегда с Вами, наш директор, наш добрый и верный друг.

Ветераны ГП «ВостГОК»

ЗАЯВИ ФЕДЕРАЦІЇ ПРОФЕСІЙНИХ СПІЛОК УКРАЇНИ І МІЖНАРОДНОЇ КОНФЕДЕРАЦІЇ ПРОФСПІЛОК

Будинок спілок — профспілкова власність, захищена законом

15 травня ц.р. у прямому ефірі телепередачі «Шустер LIVE» головою Київської державної адміністрації Володимиром Бондаренком зазначено, що Міністерством культури і мистецтв України оголошено конкурс на визначення кращої ідеї Меморіального комплексу Героям Небесної Сотні. До осені буде отримано пропозиції і саме тоді стане зрозуміло, яким буде «колишній Будинок спілок». Не рахуючись із чинним законодавством, яке гарантує приватну власність Федерації профспілок України на Будинок спілок у центрі столиці, він наголосив, що «вже очевидно, що профспілок у відновленій будівлі не повинно бути».

Федерація профспілок України, її членські організації, які об'єднують майже 8 млн. членів, обурені таким безпідставним твердженням, що суперечить чинному законодавству, з боку висопосадовця, який має, навпаки, захищати права та інтереси громадських організацій та права власності. Це вже не перший випадок публічних висловлювань у ЗМІ посадовців КМДА. За такою позицією проглядається цілеспрямований характер лобіювання інтересів окремих бізнес-груп, які намагаються захопити чужу власність у центрі міста.

Профспілки України засуджують такі висловлювання очільника м. Київ та нагадують, що Будинок спілок завжди був важливим осередком соціального діалогу та профспілкового руху в Україні. До того ж зазначена споруда належить профспілкам на праві приватної власності, яка захищається відповідно до ст. 41 Конституції України, де визначено, що ніхто не може бути протиправно позбавлений права власності і таке право є непорушним.

Федерацією профспілок України створено Благодійний фонд «Відродження Будинку профспілок», який проводить роботи по відновленню профспілкової власності. Будинок профспілок заплановано ввести в експлуатацію 24 серпня 2016 року до 25-ї річниці Незалежності України.

Політичні лідери мають вжити заходів для запобігання громадянській війні в Україні

У зв'язку з тим, що насильство в Україні загрожує переростити в повномасштабну громадянську війну, МКП закликає політичних лідерів України, Росії та широке міжнародне співтовариство зробити все можливе для ненасильницького і мирного врегулювання ситуації з дотриманням демократії, прав людини і фундаментальних принципів міжнародного права.

19 лютого профспілки всього регіону закликали «знайти розумне рішення у вигляді консенсусу національних інтересів і реальних потреб трудящих і громадян України», проявивши повагу до життя і прав українського народу, а також забезпечивши його майбутнє, спираючись на вільний вибір. Ці вимоги представників трудящих і найбільш репрезентативних організацій громадянського суспільства залишаються єдиним прийнятним рішенням, що допоможе вийти з кризи, зберегти життя і визначити курс на майбутнє, заснований на соціальній та економічній справедливості й мирному співіснуванні.

Усі сторони мають без зволікання взяти на себе зобов'язання вступити в переговори, відмовитися від підбурювання радикальних екстремістів до насильства і співпрацювати для забезпечення повної поваги до демократії та верховенства закону.

Відмова від прийняття цих важливих кроків поставить народ України перед обличчям жахливих наслідків тотальної війни.

7 травня 2014 року, м. Брюссель

НОВИНИ ЕНЕРГОАТОМА

● **Юрій Недашковський: Статті витрат на продовження ресурсу та підвищення безпеки АЕС вперше в історії «Енергоатома» повністю фінансово забезпечені.** 17 травня відбулася робоча поїздка президента ДП НАЕК «Енергоатом» Юрія Недашковського на Запорізьку АЕС. ЗАЕС стала четвертою атомною електростанцією, яку відвідав Юрій Недашковський після свого призначення. У ході всіх відвідин обговорювалося практично ідентичне коло проблемних і перспективних питань розвитку.

Підбиваючи на Запорізькій АЕС підсумки робочих поїздок на всі атомні електростанції ДП НАЕК «Енергоатом», Юрій Недашковський зазначив, що «вперше за всю історію Компанії статті витрат на продовження ресурсу та підвищення безпеки повністю фінансово забезпечені». Президент повідомив, що фінансування заходів Комплексної (зведеної) програми підвищення безпеки експлуатації енергоблоків буде забезпечено в рамках чинного тарифу, а також за рахунок кредитних коштів ЄБРР та Євратома.

Говорячи про підготовку персоналу для українських АЕС, Юрій Недашковський зазначив, що, незважаючи на дуже високий рівень підготовки оперативного та ліцензованого персоналу, в Компанії є прогалина у підготовці керівників вищого ешелону. «Енергоатом» повинен готуватися до 2017 року, коли електроенергетика України працюватиме в абсолютно інших ринкових умовах. Керівництво Компанії зобов'язане вміти працювати на конкурентному ринку і навчитися не тільки купувати матеріали, устаткування, послуги, а й продавати електроенергію. «Енергоатом» повинен стати торговою компанією і самостійно завойовувати ринок, а не ходити з простягнутою рукою, вибиваючи собі тариф на відпуск електроенергії. Ми готуємо серйозні структурні зміни у дирекції Компанії, яка зокрема займатиметься і підготовкою топ-менеджменту», сказав керівник оператора АЕС.

Прокоментував глава «Енергоатома» хід робіт на двох ключових для ЗАЕС об'єктах: комплексі із поводження з РАВ та Національному центрі підготовки ремонтного і керівного персоналу: «Досить успішно, хоча і не так швидко, як хотілося б, рухається проект будівництва на ЗАЕС комплексу із поводження з радіоактивними відходами. Думаю, зараз у нас є всі шанси для того, щоб прискоритися».

Разом з тим Юрій Недашковський висловив стурбованість низькими темпами робіт на будівництві корпусу «Г» Національного центру підготовки ремонтного і керівного персоналу, створеного на ЗАЕС.

Як повідомлялося, в планах Компанії до кінця 2014 року здати в експлуатацію по одному багатоквартирному житловому будинку — «довгобуду» на кожній АЕС. «Поточний рік стане першим, коли ми на всіх станціях введемо в експлуатацію нове житло. Зараз фінансування житлового будівництва в містах-супутниках АЕС здійснюється в основному за рахунок тарифу на відпуск електроенергії, але якщо в умовах вільного ринку Компанія зможе добре заробляти, ми будуватимемо не тільки соціальне житло, а й фінансуватимемо житло поліпшеного планування для своїх співробітників», — підкреслив Юрій Недашковський.

Відповідаючи на запитання представника місцевих ЗМІ про добудову в Енергодарі Свято-Богоявленського храму (раніше будівництво велося за рахунок коштів «Енергоатома»), президент зазначив, що храм повинні будувати не атомники, а парафіяни. «Раніше, в рамках закону, Компанія мала можливість займатися благодійністю, але всі перевірки благодійної діяльності закінчувалися порушенням кримінальних справ. Коли держкомпаніям на законодавчому рівні заборонили фінансувати благодійні проекти, з'ясувалося, що співробітники АЕС самі успішно справляються з такими завданнями. Так, понад 2 мільйони гривень колектив «Енергоатома» на добровільних засадах зібрав на підтримку армії. Тому я думаю, що будівництво храму має відбуватися виключно за рахунок добровільних пожертв. Та й людям буде приємно увійти в храм, який будувався не за «чужі» державні гроші, а за особисті кошти парафіян», переконаний керівник ДП НАЕК «Енергоатом».

● **В «Енергоатомі» створено центр із впровадження нової моделі ринку електроенергії.** Колишній директор ДП «Енергоринок» Сергій Бедін та колишній заступник директора цієї компанії Костянтин Петриковець призначені на аналогічні посади в Центр із впровадження нової моделі ринку ДП НАЕК «Енергоатом». «Це — фахівці з досвідом роботи як у державних, так і в приватних енергокомпаніях. Вони знають сильні та слабкі місця, зони ризику й «Енергоатома», і його основного конкурента — ДТЕК. Я ставлю перед ними завдання створити умови для реформування атомної Компанії задля успішної роботи в нових конкурентних умовах», — повідомив президент НАЕК «Енергоатом» Юрій Недашковський на селекторній нараді з керівництвом відокремлених підрозділів Компанії 20 травня.

Створений наказом від 20 травня Центр опікуватиметься як технічними питаннями роботи АЕС та інших виробничих потужностей, що входять до складу «Енергоатома», розробкою необхідних нормативних документів, так і питаннями підготовки державної компанії до роботи в нових ринкових умовах. Як відомо, згідно із чинним законодавством у рамках лібералізації та гармонізації з європейськими директивами в енергетичній сфері, до 2017 року ринок електроенергії України має перейти на нову модель функціонування на конкурентних засадах замість наявної, де обсяги виробництва та тарифи для генерації визначає не споживач, а держава.

Як зазначив Юрій Недашковський, перед «Енергоатомом» сьогодні стоїть глобальне завдання: навчитися не лише розумно та ощадливо витрачати тарифні кошти, а й заробляти їх самотужки, продаючи електроенергію на ринку. Для цього, за його словами, необхідні й оптимізація та дебюрократизація супутніх виробничих процесів, і створення нових маркетингових служб, котрі опікуватимуться розрахунками за договорами, пошуком споживачів, аналізом зовнішніх ринків та укладанням ф'ючерсних угод.

СУЧАСНІ ЦІЛІ І ЗАВДАННЯ ПРОФСПІЛКОВОЇ РОБОТИ: ПРОСВІТНИЦЬКІ СЕМІНАРИ

ШКОЛА ТРУДОВОЇ СОЛІДАРНОСТІ

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

«Трудова школа» І рівня має 8 презентацій:

1. Трудівники і глобальні цілі України.
2. Геополітика і інтереси трудівників.
3. Ідентичність і профспілки.
4. Виклики сучасної епохи.
5. Відповідь профспілок на виклики сучасної епохи.
6. Досвід світового профспілового руху.
7. Соціальні технології — зброя в руках профспілок.
8. Цінності профспілкового руху.

Досвід показав правильність рішення Пленуму ЦК Атомпрофспілки про початок втілення цієї програми. Вона дозволила розгорнути на новому рівні роботу з низовим профспілковим активом і спрямувати його діяльність у сучасному контексті загальнодержавних проблем. Та головне — винести на порядок денний більш активну інформаційно-мотиваційну роботу (прямі контакти, зустрічі...) зі звичайними членами Атомпрофспілки з метою їх перетворення на свідомих спілчан і дійову опору профактиву у його роботі по захисту прав трудівників.

Здійснена робота дозволяє перейти до подальшого етапу. Йдеться про проведення впродовж наступного звітного періоду «Трудової школи» ІІ рівня.

«Трудова школа» ІІ рівня — це п'ятиденний семінар-навчання для 25—30 слухачів, відібраних у «Трудових школах» І рівня, вона готує профспілкових агітаторів-викладачів, які здатні проводити такі «трудові школи» у своїх профорганізаціях для звичайних членів профспілки, вести масову роз'яснювальну профспілкову роботу.

Оскільки завдання, що стоять перед профспілками в Україні, залишаються незмінними, перелік основних тем презентацій також не змінюється. До них додається тема про «Історію і досвід профспілок України» та «Завдання, цілі й інструменти профспілок України на сучасному етапі».

Проте головною відмінністю нової Школи від попередньої є її інтерактивний характер. Навіть Школа першого рівня створена таким чином, щоб не тільки давати слухачам інформацію, а й створити для них слушну нагоду для переосмислення свого світорозуміння з погляду інтересів трудівника.

Школа ІІ рівня покликана безпосередньо залучити слухача для створення власного нового світогляду. Світогляду, центральним елементом якого є трудівник — головна людина суспільства, творець його економічного розвитку і процвітання. Напрацювання сучасних світоглядних орієнтацій спілчан і нового розуміння великих завдань та ролі профспілок у суспільстві, формування їхньої особистої зацікавленості у тому, щоб долучитися до цієї масштабної історичної роботи.

Навчальний проект «Трудова школа» спрямований на те, щоб профспілка дещо глибше співвідносила свою місію і значення у сучасному профрусі і суспільно-економічних процесах.

Сьогодні, як ніколи, йдеться про необхідність збереження України єдиною, неподільною. Тож профспілки — наймасовіша організація в країні, яка діє на законодавчій основі, а це майже 8 млн. членів, і яка справді здатна об'єднати Україну. Профспілки, навіть без додаткової кореляції на сьогоднішню ситуацію завжди вбачали своїм завданням згуртування людей, ніколи не робили розподілу на Захід і Схід. У профспілок немає різниці, з якого ти регіону, чи ти гірник львівської шахти, чи донецької. Шахтар зі Львова і з Донецька знайдуть тут розуміння. Лише профспілка не розподіляє людей за мовною ознакою чи за місцем проживання, чи за будь-якими іншими особливостями, як це роблять політичні партії, а тому може і повинна об'єднувати Україну, особливо у цей складний період, для спільного добра і процвітання.

22 ТРАВНЯ — ДЕНЬ ПЕРЕПОХОВАННЯ ПРАХУ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА НА ЧЕРНЕЧІЙ ГОРІ

22 травня — важлива дата для кожного українця. У цей день прах Тараса Григоровича Шевченка, згідно з його заповітом, було перепоховано в Україні. І у цей день святково одягнені, у вишиванках, приходили у Парк Шевченка в Києві сотні людей і аматорські колективи університету; співали «Реве та стогне Дніпр широкий», читали «Заповіт» та інші вірші Шевченка.

Але у 1971 році 22 травня оголосили націоналістичним святом, віднині участь у ньому була заборонена. Усіх, хто приходив у цей день у парк вшанувати пам'ять Шевченка, силою розганяла міліція. А студентам університету взагалі відміняли заняття, оголошуючи цей день вихідним! І попереджали: сидіть удома, до університету — ні ногою, ні-ні! Хто буде помічений в районі університету — той буде негайно виключений, без права повторного вступу.

Сучасним студентам важко уявити все це. Важко уявити, яку треба було мати громадянську мужність, щоб все-таки, незважаючи на заборону, хоча б наблизитись до парку Шевченка…

Традиція святкування 22 травня була відроджена тільки у 1989 році.

ЗАПОВІТ

Як умру, то поховайте
Мене на могилі,
Серед степу широкого,
На Вкраїні милій,
Щоб лани широкополі,
І Дніпро, і кручі
Було видно, було чути,
Як реве ревучий.

Як понесе з України
У синєє море
Кров ворожу… отоді я
І лани і гори —
Все покину і полину
До самого Бога
Молитися… а до того
Я не знаю бога.
Поховайте та вставайте,
Кайдани порвіте
І вражою злою кров'ю
Волю окропіте.
І мене в сім'ї великій,
В сім'ї вольній, новій,
Не забудьте пом'янути
Не злим тихим словом.

Тарас ШЕВЧЕНКО,
25 грудня 1845 рік

У церкві Різдва Христового 18—19 травня 1861 року стояла домовина з тілом Т. Шевченка і було відправлено панахиду за спокій його душі.

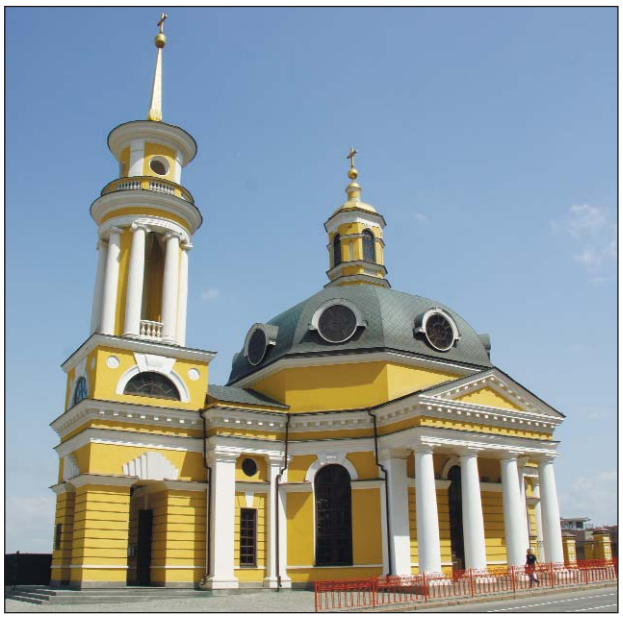

Домовина з прахом Кобзаря була перевезена залізницею з Петербурга до Москви. І рушила вона через всю Росію: де потягом, де кіньми, де пароплавом, а де і просто на руках — до Канева, саме там мріяв оселитися поет і дожити свого Богом визначеного віку. Перевезення домовини до Києва тривало 14 діб (з 8 травня 1861 року). Тут, ланцюговим мостом, її провезли студенти Університету Святого Володимира до церкви Різдва Христового на Подолі (відновлена церква, якій у цьому, ювілейному році від Дня народження Т.Г. Шевченка, також виповнилося 200 років — на знімку Миколи ВАРЧИНОГО).

ОСТАННЯ НІЧ КОБЗАРЯ

Геніальна поезія, безкомпромісна любов до рідного краю і боротьба словом за суспільну справедливість для рідного народу поставили Шевченка на п'єдестал символом гуманності і, мабуть, без перебільшення, можна сказати, — символом самої України.

Його думки і помисли надихають все нові й нові покоління. Про Т.Г.Шевченка багато написано. У цьому матеріалі мені хотілося б привернути увагу читачів до його останнього дня життя.

Саме цей день, на мій погляд, найповніше описано у невеличкій книжечці Петра Коваленка «Серце моє трудне, що в тебе болить…?». Подаю витяги із неї.

За іронією долі в Т.Г.Шевченка майже збігаються день народження та день смерті. З нагоди іменин знайомі та друзі старалися провідати хворого поета, зробити йому щось приємне, привітати, поздоровити, допомогти. Проте Шевченкові вже було не до свята, бо тяжка хвороба остаточно зламала його фізично, а проклята смерть відраховувала останні години життя.

Ось як це було, за свідченням О.М.Лазаревського (брати Василь, Іван, Михайло та Олександр Лазаревські в тяжкі для Шевченка хвилини завжди чергували в його квартирі), який останні дні доглядав хворого поета і перший написав дуже цінні спогади про цей трагічний час Тараса Григоровича — причому відобразив усе детально, у хронологічному порядку, майже стенографічно:

«У суботу, 25 лютого (9 березня), у день іменин небіжчика, перший відвідав хворого М.М.Лазаревський і застав його у страшних муках. За словами Тараса Григоровича, з ночі у нього почало боліти в грудях, що не давало йому лягти. Він сидів на ліжку і напружено дихав. «Напиши братові Варфоломію, — сказав він Лазаревському, — що мені дуже недобре». Слідом за тим приїхав п. Барі. Послухавши груди, лікар сказав, що водянка поширилася на легені.

Муки страждальця були невимовні; кожне слово вимагало страшних зусиль: «мушка», покладена на груди, трохи полегшила страждання, йому прочитали вітальну телеграму з Харкова… «Спасибі!» — тільки й міг сказати. Потім попросив відчинити кватирку, випив склянку води з лимоном і ліг. Здавалося, він задрімав; усі зійшли до його майстерні. Приблизно о третій годині Тараса Григоровича відвідало ще кілька приятелів. Він сидів у ліжку, кожні 5—10 хвилин питав, коли буде лікар і висловлював побажання прийняти опій, щоб забутися сном. (Йому) відповідали, що лікар буде о третій годині, проте через кілька хвилин він знову починав нудьгувати, питаючи, чи скоро прийде лікар. В цей час йому було порівняно краще. Коли залишився у нього сам В.М.Лазаревський, Тарас Григорович почав говорити про те, як би йому хотілося побувати на батьківщині і що весною поїде він на Україну. Підбадьоруючи хворого, В.М. Лазаревський запрошував його подорожувати з ним у південні губернії. Тарас Григорович слухав із задоволенням, охоче погоджувався, кажучи, що рідне повітря поверне йому здоров'я. «От, якби додому, там би я, може, одужав».

Кілька разів повторював він, як не хочеться йому вмирати. У цей час п. Барі знов відвідав хворого, знайшов його в задовільному стані і порадив продовжувати прописані засоби… О шостій годині приїхав один із друзів небіжчика з лікарем П.А.Круневичем. Хворий знову був у тяжкому стані. Він із зусиллям відповідав на запитання лікаря і, здавалося, усвідомлював безнадійність свого стану.

На дев'яту годину ранку приїхали знову пп. Барі і Круневич. Вони ще раз вислухали груди хворого: вода продовжувала наповнювати легені. Для полегшення страждань поставили другу «мушку». За цим хворий одержав другу вітальну депешу з Полтави… Прослухавши її, хворий сказав: «Спасибі, що не забувають». Депеша, видно, втішила його. Друзям, що коло нього залишилися, Тарас Григорович сказав: «Чи не засну я, — візьміть вогонь!». Але хвилин через п'ять він обізвався: «Хто там?» — і коли на поклик увійшли, то він попросив повернути п. Барі і сказав йому: «В мене знов починається пароксизм: як би припинити його!». Поклали на руки гірчичники.

О пів на одинадцяту Тараса Григоровича відвідав М.М. Лазаревський з другим приятелем; вони бачили, що хворий сидить на ліжку, не світячи світла: йому було дуже важко. На зауваження М.М.Лазаревського, що, може, вони заважають, Тарас Григорович відповідав: «І справді так; мені хочеться говорити, а говорити трудно». Його залишили самого.

Майже всю ніч провів він, сидячи на ліжку, обпершись об нього руками: біль у грудях не давав йому лягти. Він то засвічував, то гасив свічку, але до людей, що були внизу, не озивався. О п'ятій годині він попросив слугу, якого залишив при ньому М.М.Лазаревський, дати чаю і випив склянку з вершками. «Прибери ж тепер тут, — сказав Тарас Григорович слузі, — а я зійду нениз». Зійшов Тарас Григорович у майстерню, охнув, упав, і опів на шосту нашого рідного поета не стало!»

Таким, надзвичайно важким і трагічним, був останній день життя Тараса Григоровича Шевченка… 25 лютого (10 березня) 1861 року.

10 Березня

Серед великих і нездар,
Людьми і господом забутих,
Він блискавицею з-за хмар
Розкраяв тьму:
«Порвіте пута!»
…Тюрма холодна.
…Заслання.
…Степи казахів необжиті,
А він свою любов підняв —
І стало двоє сонць на світі!
Де ще любити так могли
Свій край убогий в дикій муці!
А він сталевого сталив…
І впав…
Холодне забуття,
Не доторкнись живої думи!
Тобі мерці,
А нам життя,
Гарячих весен свіжі шуми!
Жаги бунтарської вогонь
Палахкотить-цвіте над світом!
І не вінки до ніг його —
Серця! —
Нащадки, покладіте!

Володимир ПІДПАЛИЙ

Тіло Тараса Григоровича Шевченка лежало три дні в церкві Академії мистецтв, а потім поховане на Смоленському кладовищі. На похоронах були студенти, професори, письменники.

З часом, після довгих і наполегливих клопотань, шанувальники і друзі Великого Кобзаря, пам'ятаючи його «Заповіт», через 40 днів, 8 травня 1861 року, викопали дерев'яну труну з прахом поета, вклали в другу, цинкову, перевезли й поховали на воістино поетичному місці біля Канева, яке Тарас Григорович вибрав у свій час життя для будівництва хати на Чернечій горі (нині Тарасовій горі).

Володимир ПОРТЯНКО,
Заслужений працівник культури України

СОЦІАЛЬНІ ПАРТНЕРИ ВП АЕС: ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗВИТКУ НАПРЯМІВ ФІЗКУЛЬТУРИ І СПОРТУ

Позитивные эмоции, радость побед, азарт, дружеская атмосфера

(Окончание. Начало на 1-й стр.)

В Южноукраинске на протяжении многих лет плодотворно работает тренерская бригада, которую возглавляет Свинтицкий Д.Г. Здесь подготовлены десятки мастеров спорта, а три воспитанника школы — А. Дзеркаль, Б.Плавин и С.Бужор входят в состав национальной команды Украины и сейчас готовятся к участию в Олимпийских играх, чемпионатах мира и Европы.

Делегация южан в этот раз оказалась самой представительной — около сорока спортсменов. И хотя путь до Нетешина протяженностью более чем 800 км был долгим и утомительным, дети и тренеры остались довольны и сердечным приемом, и результатами выступлений.

А у тренеров южан настрой перед стартом всегда один — вы самые лучшие, вы победители. Слова не расходятся с делом, и в этот раз у них наибольшее количество наград — 59, из которых 22 золотых, 23 серебряных и 14 бронзовых медалей. Три золотые медали у Л.Величко, по две — у П.Зубрич, С.Николенко, С.Темченко, Р.Шепеля, Е.Старикова, Е. Рубана и Р.Шубы.

На лицах наставников ребят Свинтицкой Л. П. и Суворкиной Л.В. — улыбка: почти все ребята получили медали, а кроме того, многим удалось подтвердить свои разряды и улучшить личные результаты.

У юных пловцов Кузнецовска путь к месту соревнований был значительно короче, города-спутники АЭС расположены в соседних областях. Вот уже несколько лет отделение плавания спортшколы возглавляет Александр Савчук, в прошлом член сборной национальной команды страны, неоднократный чемпион Украины. Ему помогают Н.Усаченко и Р. Маркелюк.

Еще один заслуживающий внимания момент — городскую федерацию плавания Кузнецовска возглавляет генеральный директор АЭС Б. Павлишин, Именно по его инициативе в прошлом году был отремонтирован бассейн и проведено два чемпионата Украины по плаванию на открытой воде.

Как после этого можно плохо выступать? 14 золотых наград, причем по три из них завоевали — Ю.Наливайко, А.Щавинская, А.Гуцало, а еще 9 серебряных и 11 бронзовых наград в этот раз у ребят Кузнецовска. А настоящим спортивным героем стал Ваня Пискунов, четырнадцатилетний пловец был лучшим на четырех дистанциях и на всех из них выполнил норматив первого взрослого разряда.

Старались максимально проявить свое мастерство и хозяева соревнований — нетешинцы. Только в последние годы здесь воспитано ряд сильных пловцов, среди которых чемпионы Украины Александра Поночевная и Владислав Ефремов. И хотя соперники оказались у них достойными, проигрывать в родных стенах юным подолянам ох как не хотелось, в итоге — 10 золотых, 14 серебряных и 6 бронзовых медалей. Обладателями золотых медалей стали — О.Чмерук, А.Приганович, П.Хвалько — по две награды и в В.Полищук, Д.Карташова, Д.Дяденчук, Б.Ярощука — по одной.

Не остались без наград и юные пловцы Желтых Вод, для большинства из которых это был первый выезд за пределы родного города. Чемпионкой «Энергетической волны» стала Виорика Никифорова, а еще две серебряные и четыре бронзовые награды завоевали — Е.Еделева, Д.Коваленко К.Мринская и В.Дидык. Все большое начинается с маленького и надеемся в следующем турнире медалей у желтоводцев будет побольше.

Детское плавание в этом городе переживает свое второе рождение. Усилиями дирекции комбината (генеральный директор — Сорокин А.Г.) был проведен капитальный ремонт бассейна, подведено автономное отопление. А главное — открыто отделение плавания, которое возглавил мастер спорта Алексей Саенко, и организовано массовое обучение плаванию школьников 3—4 классов.

«Мы с удовольствием снова приедем на такие соревнования, — говорит А.Саенко,— ведь для наших ребят это и увлекательное событие, и способ повысить свое мастерство»

Ну, а эстафетные заплывы добавили водному празднику еще больше скорости, задора, командного единения и духа соперничества. Победителями обеих эстафетных заплывов стали мальчики и девочки Нетешина.

Азарт, позитивные эмоции, радость побед и дружеская атмосфера царила на протяжении всего спортивного праздника, заряжая юных пловцов позитивной энергией и бодростью. Главную задачу организаторы «Юної енергетичної хвилі» выполнили — дети сдружились, померялись силами с достойными соперниками, получили заслуженные награды, а вместе с ними — дополнительную мотивацию так же усердно тренироваться и дальше. Долго еще с благодарностью будут вспоминать они гостеприимный Нетешин.

Турнир детского плавания удался на славу и за это мы должны быть благодарны дирекции и профсоюзному комитету ОП ХАЭС (Панащенко Н.,С., Гук М.В.), профкому ГП НАЭК «Энергоатом» (Лыч А.В.) и организаторам соревнований (главный судья и координатор — Олийнык А.В.).

Плавание делает нашу жизнь энергичнее и интереснее, а здоровье — крепче!

Николай МЕРКУШЕВ,
фото автора

СОЦІАЛЬНИЙ ЗАХИСТ

Проиндексировали минимальные пенсии и зарплаты

В Украине проведена индексация пенсий и зарплат. Об этом сообщила министр социальной политики Людмила Денисова. В частности, она отметила, что минимальные зарплаты и пенсии проиндексированы на показатель инфляции, который с 1 мая составляет 3%.

«В соответствии с Порядком проведения индексации денежных доходов населения, утвержденным постановлением Кабинета Министров Украины от 17 июля 2003 года №1078, индексации подлежат денежные доходы лица, которые не имеют разового характера: заработная плата, пенсии, стипендии, денежное обеспечение военнослужащих, социальные выплаты. Отмечу, что индексация пенсий проводится, если уровень потребительских цен с момента последнего повышения их размера превысил 1%», — сказала Людмила Денисова.

ПІДТРИМАЙ ВІТЧИЗНЯНУ АРМІЮ! ЗАХИСТИ УКРАЇНУ!

Атомники — Збройним Силам України

З початку кампанії зі збору коштів на потреби Збройних Сил України працівники НАЕК «Енергоатом» перерахували для українських військових 2 млн. 361 тис. гривень. Ці кошти спрямовані на матеріально-технічні потреби армії та на медичне забезпечення військовослужбовців. Розуміючи критичну важливість підвищення боєздатності українських Збройних сил та зважаючи на зростання загроз територіальній цілісності України, трудовий колектив Компанії продовжує збір коштів для армії.

У відокремленому підрозділі «Южно-Українська АЕС», згідно зі спільним рішенням представників адміністрації та профспілкового комітету, сформовано спеціальну групу представників трудового колективу, яка узгоджує використання частини зібраних коштів безпосередньо на потреби військових частин, розташованих у регіоні ЮУАЕС (крім зброї, паливно-мастильних матеріалів і продуктів харчування). Це, зокрема, дозволило придбати матеріальні цінності та здійснити комплектацію окремих видів спорядження (бронежилетів) для потреб зазначених військових частин на суму 708,68 тис. гривень за цінами, нижчими за ринкові.

Президент НАЕК «Енергоатом» Юрій Недашковський надіслав листа керівникам відокремлених підрозділів Компанії, де, зокрема, наголосив, що вважає цікавим досвід, набутий ВП «Южно-Українська АЕС» в організації допомоги Збройним Силам України, а також запропонував вивчити та використати його у цій діяльності.

Станом на 1 травня 2014 року в акції зі збору коштів на потреби Збройних Сил України взяли участь 46% працівників ВП ЮУАЕС. Сума їхнього благодійного внеску до кінця року становитиме 809,607 тис. грн.

МАЙБУТНІ КАДРИ ДЛЯ АЕС

Атомна — перспективна робота

вважають студенти регіональних вишів

Студенти третього курсу фізичного факультету Східноєвропейського національного університету ім. Лесі Українки відвідали Рівненську АЕС.

Екскурсія на РАЕС стала своєрідним практичним заняттям для студентів, які за навчальною програмою вивчають ядерну фізику, зокрема будову реактора.

Студенти з Луцька із цікавістю сприйняли насичену програму, адже відвідували атомно-енергетичний об'єкт вперше. Найбільш захопливим стало для третьокурсників знайомство з навчально-тренувальним центром, де на тренажері блочного щита керування провідний інструктор Дмитро Дейнега змоделював кілька ситуацій роботи енергоблока.

Молоді люди також дізналися про природоохоронну та соціальну складові діяльності РАЕС.

Відвідування Рівненської АЕС залишило приємні враження. На думку студентів, атомні станції є привабливим та перспективним місцем роботи.

АТОМНА ЕНЕРГЕТИКА ТА СУСПІЛЬСТВО

Актуальність тем, самостійність мислення

В інформаційному центрі Запорізької АЕС пройшов 17-й конкурс рефератів серед учнів старших класів м. Енергодара та Кам'янсько-Дніпровського району, який є першим етапом щорічного Всеукраїнського відкритого конкурсу рефератів з атомної енергетики та ядерної фізики Українського ядерного товариства «Атомна енергетика та суспільство».

На конкурс цього року представлено 10 найрізноманітніших за тематикою робіт. Високо оцінили представлені роботи і, передусім, врахували актуальність представлених тем, самостійність мислення учасників, оригінальність та індивідуальність подачі матеріалу під час захисту робіт.

Перше місце одноголосно рішенням журі присуджено учениці 10 класу Енергодарського багатопрофільного ліцею — Грамович Олесі, яка досліджувала тему «Прогнозування температур і режим зволоження в зоні розташування Запорізької АЕС».

Друге місце присвоєно учню 10 класу Енергодарського навчально-виховного комплексу №5 Ковригіну Валерію. Тема його роботи — «Продовження терміну експлуатації енергоблоків — одне з важливих питань АЕС». Третє місце журі присудило учениці 10 класу Енергодарського навчально-виховного комплексу № 5 Щитиніній Поліні. Її робота була присвячена ставленню сучасної людини до радіації та ядерної енергетики.

Конкурс пройшов в атмосфері доброзичливості та діалогу. Переможці конкурсу рефератів нагороджені грамотами та цінними призами від Запорізької АЕС та профспілкового комітету станції. Усім учасникам конкурсу вручено грамоти та пам'ятні подарунки.

СПОРТИВНІ ТАЛАНТИ АТОМНИХ МІСТ: ПІДТРИМКА СОЦІАЛЬНИХ ПАРТНЕРІВ ВП ЗАЕС

С ПРИЦЕЛОМ НА ПАРАЛИМПИЙСКИЕ ИГРЫ

Алина Кумейко и Раиса Топоркова — золотые призеры чемпионата мира по пауэрлифтингу!

В Энергодаре, в исполнительном комитете состоялось чествование воспитанниц заслуженного тренера Украины Сергея Кумейко Раисы Топорковой и Алины Кумейко, которые привезли с Чемпионата мира по пауэрлифтингу (г. Дубаи, ОАЭ) две золотые медали. В целом же в активе сборной нашей страны три награды: два золота и одно серебро. Тем радостнее и знаменательнее, что сразу две медали высшей пробы завоевали именно энергодарские спортсменки.

Городской голова Игорь Наумичев, заместитель генерального директора Запорожской АЭС Александр Кривцов и секретарь горсовета Сергей Пекшин на заседании исполкома вручили виновникам торжества памятные подарки, цветы и грамоты — за вклад в развитие спорта не только на городском, но и всеукраинском, мировом уровне. Поздравил ребят и председатель профсоюзного комитета ЗАЭС Николай Захаров, который пообещал: пока спортсмены будут над собой упорно работать, профком всегда найдет возможность, чтобы финансово их поддержать.

А чуть позже спортсменки и их тренер ответили на вопросы журналистов, рассказали, какой ценой были завоеваны эти победы, что впечатлило их в Дубаи и поделились своими дальнейшими планами.

Путь на высшую ступеньку пьедестала каждой из девочек был сопряжен с постоянной работой над собой: как физической, так и психологической. И этот факт подтверждается результатами. Самая молодая спортсменка украинской сборной — 16-летняя Алина Кумейко — с первой попытки взяла вес в 91 кг, что обеспечило ей победу в категории «юниоры». К слову, девочка почти на 20 кг превысила установленный в этой категории норматив. А вот побить свой собственный юношеский рекорд мира в 95 кг на этом чемпионате она не смогла — помешало внезапное обострение старой болезни, рассказывает тренер и папа девочки Сергей Кумейко. И хотя золотая медаль — это прекрасный результат, для спортсменов важно постоянное движение вперед, профессиональное развитие. А это значит, что на ближайших соревнованиях Алина попытается поднять более высокую планку и установить новый рекорд.

Блестяще на этих соревнованиях выступила Рая Топоркова, которая стала чемпионкой среди взрослых спортсменок и, кроме того, рекордсменкой Европы и мира. Молодая женщина выступала в весовой категории до 45 кг, и соперничать ей пришлось с очень опытными и сильными спортсменками, призерами Паралимпийских игр прошлых лет. В первом подходе Рая выжала штангу весом 93 кг, во второй попытке подняла вес в 96 кг, но судьи ее почему-то не засчитали. Однако Рая смогла собраться с силами и повторила результат в 96 кг. В итоге именно он принес энергодарке золото чемпионата и стал новым мировым и европейским рекордом! А саму девушку согревает еще и осознание того, что в этот раз она смогла обыграть свою давнюю соперницу из Польши, которой когда-то уступила золото.

«На тренировках дома Рая способна выжимать штангу весом более 100 кг. Если учесть тяжелую психологическую обстановку, жесткое судейство, климатические условия (из 3 градусов тепла в Украине мы попали в 45 в Дубаи), она показала результат, приближенный к максимальному. Сейчас Раиса Топоркова первая в рейтинге. Но в спину ей дышат соперницы. Все будут готовиться к Паралимпиаде. Так что нам нужно работать. В течение всех четырех лет необходимо показывать неизменно высокие результаты на соревнованиях разного уровня, наращивать их. Рейтинги будут подводиться в феврале 2016 года, накануне Паралимпийских игр в Рио-де-Жанейро», — сказал Сергей Михайлович.

Он, к слову, очень поддерживал и Раю, и Алину на этом чемпионате. Сергей Кумейко отправился в Дубаи в качестве второго тренера сборной Украины. Впервые за многие годы он смог быть рядом со своими воспитанницами на международных соревнованиях такого высокого уровня, причем в самый ответственный для них момент. Раньше такой возможности не было. А между тем его поддержка сыграла огромную роль, говорят спортсменки.

Как бы упорно ни трудились спортсменки под руководством своего тренера, без постоянной поддержки извне вряд ли они смогли бы добиться столь выдающихся успехов. Сергей Кумейко от души поблагодарил администрацию Запорожской АЭС за прекрасные спортивные залы, достойное состояние которых позволяет растить чемпионов. Выразил он признательность и за предоставленное Рае в 2005 году жилье. Когда-то девушке каждое утро, и в снег, и в дождь, приходилось ездить из Благовещенки на тренировки. Теперь же она в любое время может без проблем добираться до спортзала.

В подготовке к соревнованиям неизменно помогает и профсоюзный комитет ЗАЭС, в решении большого количества текущих проблем — директор спорткомплекса атомной станции Виктор Диброва. Признателен тренер и городскому голове Игорю Наумичеву за ежемесячную стипендию, которая была присуждена Рае и Алине за их высокие достижения в спорте.

Спасибо сказал и работнику ЗАЭС, известному спортсмену Виталию Каленскому, который щедро помогает ребятам с дорогостоящим, но таким необходимым им спортивным питанием.

Людмила ГОТЫЧ

Перед стартом чемпионата Европы

В Ривном состоялся чемпионат Украины по боксу среди юношей 2000—2001 годов рождения. В соревнованиях приняли участие около 300 человек со всех областей Украины.

Турнир проводился как последний этап отбора к чемпионату Европы, который состоится в июне 2014 года в Венгрии. Перед этим чемпионатом были проведены региональные предварительные в четырех регионах Украины, в результате которых отобраны по два боксера с г. Южноукраинска и г. Энергодара и один из Кузнецовска.

На чемпионате Украины первое место в весовой категории до 35,5 кг занял Катков Евгений из Южноукраинска (тренера — Борец Н., Колесник Г.), в весовой категории свыше 76 кг — Миколайчук Павел из Энергодара (тренер Мариенко А.)

В четвертьфиналах менее повезло Фуркаленко Виталию из Южноукраинска и Белименко Владу из Энергодара, им достались только четвертые места.

Николай БОРЕЦ, тренер по боксу, г. Южноукраинск

Атомник України

Засновник: Професійна спілка працівників атомної енергетики та промисловості України

Видавець: Редакція газети «Атомник України»

Адреса редакції: вул. Шота Руставелі, 39/41 оф. 814, м. Київ, 01033
Газета «Атомник України»

Головний редактор Микола ПЕТРИЧЕНКО

Телефон/факс: (044) 496-52-98

E-mail: atomnik@union.kiev.ua
atomnik@gmail.com

Газета виходить щотижня

Індекс — 21766

За точність викладених фактів відповідальність несе автор

Редакція листується з читачами лише на сторінках газети

При передруку посилання на «Атомник України» обов'язкове

Свідоцтво про реєстрацію КВ №4480 від 21.08.2000 року

Газета віддрукована у ПП «Трейд інформ»: м. Київ, вул. Новозабарська, 2/6.

Тираж 5000

Ціна договірна